

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

Entrevista

Albanadevena minoritato en Azio: de Dodono al Tibeto

Por Fatbardha Demi¹ (bselimi@gmail.com).

“Atlantidon, pri kies historio estas verkitaj 20 mil libroj, mi rememoris ĉar mi opinias ke la ilira raso el ĝi deveins”

Ĝusepe Katapano²

La sonĝo de Hitler

Tiu sonĝo ekis en la dezerto, tie kie la grandiozaj piramidoj de faraonoj, staras kvazaŭ retiritaj malantaŭ la plej praa konstruaĵo- Sfinkso- verko de Atlantidoj, forsavintaj al la Diluvo.

En la jaro 1938, danke al la gastamo de la Reĝa Albana Pordo de Egiptio³, la esploristo Ĝusepe Karapano decidis tagiĝi ĉe la dezertaj piramidoj, praa rito de la arbreŝoj⁴ de Sicelio.

Ankaŭ post 45 jaroj, kiam li finis sian verkon “Tot parolis albane”, Gusepe rememoras ĉi magian fakton. “La lumo de la Oriento, dum ĝi surgrimpis al la ĉielo, disvastiĝis je pala rozkoloro plifortiĝante laŭgrade, prilumigante trankvile la Sfinkson, per tiuj dikaj nemoveblaj lipoj, tute konforme al la nomo, kiu, kiel ĉiuj aŭtentaj nomoj,

1. É graduada em Língua e Literatura Albanesa pela Universidade de Tirana. É jornalista e analista política. Trabalhou na TV Albanesa e no Estúdio de Cinema Nova Albânia (1.972), na produção de filmes sobre meio ambiente, foi colaboradora da Revista “A cena e a tela” durante o mesmo ano. Interessada em História, após 1990, trabalhou na impressão dos jornais “República”, “Balcãs” e “Variedades”, na cidade de Tirana, capital da Albânia. Dedicou-se ao estudo historiográfico da origem da etnia albanesa tornando-se escritora em meio eletrônico com repercussões na Albânia, Cosovo, Alemanha, Suécia, Itália, Suíça e Estados Unidos. Atualmente se dedica à análise de eventos políticos ou sociais, sendo convidada pela Associação Pelasga, em 2.012, atua como pesquisadora da religião pelasga e história albanesa primeva.

2. Albanadevena linvisto loĝinta en Italio.

3. Egiptio estis regata dum 130 jaroj de albanadevenaj reĝoj, la lasta estis la reĝo Faruk

4. Tiel nomigxis minoritataj albanoj en Italio.

IΦ-*Sophia*

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

elmontris sian esencon kaj funkcion”.SFINGE. (SFJET + GJĖ, signifas « parolas nenion, silentas”, dismetita de la esploristo Bernardo Bilota (1843 - 1918) « Studime filologijke rreth parahistorikëve (Filologiaj studoj pri prahistorio) » Kastrovilar, 1915) (1)

La Sfinkso estas nomumita “la Tombo de Hermes”, konata en la Praa Egiptio per la nomo “Thot- Tot” (Diranto/ nin alparolas) el kies doktrino inspiriĝis la grandaj Iniciuloj de la Homaro: Rama (ariana ciklo), Kriŝna (Bramana inico), Orfeo (Dionisaj misteroj), Pitagora (Delfaj misteroj), Platono (Eleuzianaj misteroj) kaj Moseo (hebrea misio). (2)

Neniu povis ĝis hodiaŭ eniri en la tombo de Tot. La Sfinkso, tiel kiel la aglino de Iliroj aŭ de Romia Imperio, reprezentas la Lumon kaj La Scion ĝenerale (en la Ĉama⁵ subdialekto, la vorto “di- -Mi scias” signifas “ “dije- scio” kaj “ u bë dritë-estiĝis lumo”). (3)

La jaro 1938, hazarde, notus du iniciatojn kiuj rilatis al la konstruintoj de Sfinkso.

Unue, tiu de Ĝusepe Katapano, kiu malkovris la fonetikan alfabeton de la egiptaj hieroglifoj, helpe de la albana lingvo.

Due, la ekiĝon de la germana ekspedicio por malkovri la misterojn de la scioj de Tot, enŝlositaj en la eterna silento de Sfinkso.

Estis Himler (Heinrich Himmler), la fondinto de la speciala taĉmento SS, kiu sugestis tiun sonĝon al Hitler. Ambaŭ kapoj de la naziismo, esperis malkovri la sciencon de Atlandtidoj kaj aparte la magiajn formulojn, por ke la mondon regu la mitikaj Arianaj. Laŭ la germanaj filologoj kaj antropologoj el 19-2- jc, la germanoj modernaj devenis el la praaj Arianaj popoloj.

Ferdinand Ossendovski, en sia libro (Ferdinand Ossendowski « Bêtes, hommes

5. Ĉamerio- albana regiono en nordokcidenta Grekio ĉe la landlimo kun Albanio.

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

et dieŭ ») asertas ke kelkaj Lamaoj de Tibeto, estis parolinte lin pri iu kaŝita profundeloko nomata “Agati” (en la albana Ag/ lumo + Ati- Patro/ t.e. Dio- Lumo) kiel sidejo de la Monda reĝo. Eksterordinara reĝo kiu dum jarcentoj kontrolas la sortojn de la homaro.

Himler estis ravita pro Tibeto kaj estis konvinkita ke ĝuste tie, estis ja la origino de la ariana raso kaj tie saviĝis la praaj fortoj de la ŝtatpotenco.

La ekspedicio de la germanaj sciencistoj gvidata de biologo Ernst Šefer (ĉiuj SS membroj) ekiris de la marhaveno de Genovo je 21-an de aprilo 1938, je direkto al la brita Indio por serĉi la “perdintaj radikojn d ela germana popolo”.

Ernst Schäfer (1910 - 1991)

Post ĉirkaŭ kvar monatoj da streboj por ke oni permesu ilin eniri en la “malpermesita urbo” budhistan- Lhasa, la grupo de la germanaj sciencistoj finfine estis en ĝi. La antropologo Bruno Beger, estis ordonita de Hitler por malkovri la similaĵojn inter la kranio de la germanaj popoloj kaj tiuj tibetiaj. Laŭ Hitler, se tio pruviĝus, ĉiu magia forto heredita de tibetianoj de la praaj Arianoj, apartenus ankaŭ al germanoj. Mem la ekspedicio estis nomumita “la Heredaĵo de Antaŭintoj” (Héritage des Ancêtres).

Beger faris centojn da antromorfaj mezuroj de la formo de la kranio, super brovoj, dimensioj de la vizaĝo, sed malgraŭ tuta akurateco de liaj serĉadoj, la

IΦ-*Sophia*

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

karakterizoj de la germanoj ne similis al tiuj de la aziaj loĝantoj de Tibeto. La esploristo apenaŭ trovis tie eĉ loĝanton kun blondaj haroj kaj lazuraj okuloj. Ĉiujn sciencistojn torturis la demando: Ĉu ekzistis envere ariana raso kaj ĉu envere troviĝis en Tibeto la scioj kaj iliaj magiaj formuloj?

Tamen Ŝefer akiris la permeson por viziti la fortreson Orion- Burakan, konstruita de la unua Reĝo de Tibeto antaŭ 1500 jaroj.

Je granda miro de la germanaj sciencistoj, anstataŭ la magiaj scioj de la praaj arianoj, en Tibeto ili trovis sian nazian simbolon “Svastikon”, je gigantaj dimensioj, etendita sur deklivaĵo de la monto je nomo “Kalaŝ”.

La Sankta Budhisma monto Kalaŝ en Tibeto

El ties deklivaĵoj fontis la tri plej grandaj riveroj de la mondo.

La monto Kalaŝ konsideriĝis kiel sankta monto el la tri diversaj eklezioj de Azio kaj troviĝis je 1500 km okcidente de la urbo de Dalaj Lama en Tibeto. La komenciĝo de la Dua Mondmilito devigis Ŝefer –on ĉesigi la pluajn serĉadojn kaj reveni hejmen.

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

Nur post proksimume 50 jaroj ekde la germana ekspedicio en Tibeto, je 200 km for de la sankta monto Kalaŝ, oni malkovris la ruinaĵojn de praa tibeta regno. La ĉefurbode de la legendeca Regno Kuke estis elfosita komplete en la interno de la monto (4)

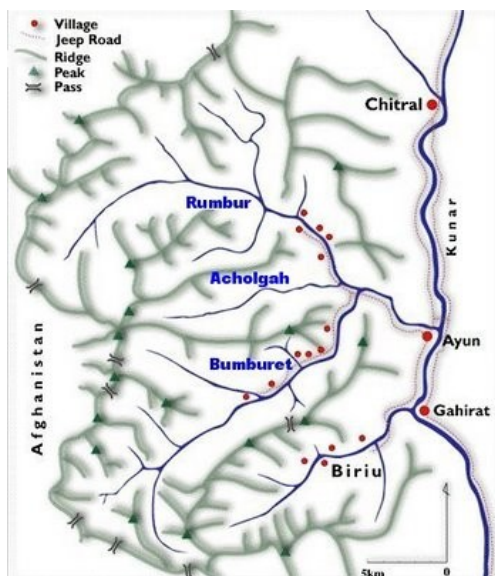
Ĉi tie ni forlasas la ekspedicion de Ŝefer kaj la perditan sonĝon de Hitler kaj komencos novan “ekspedicion”: La malkovron de la reĝo / Dio, kiu laŭ la tradicio de la praaj popoloj, nomumis la sanktan monton- Kalaŝ kaj al la mitika fama popolo el la pratempo.

Ii Kalaŝoj, ĉu soldatoj de Aleksander ?

La angla kolonelo Robertson, estis la unua eŭropano malkovrinta je la fino de 19 jc, norde de la india duoninsulo, inter la montoĉeno de Hindokuŝ (Norda Afganio), Pamir (Taĝikistan) kaj Karakorum (Norda Pakistano / Himalajo), loĝantaron de la eŭropa raso vivinta je komplete izoliteco disde la ĉirkaŭanta azia loĝantaro.

Valo de ĉi tiu montara areo kaj la ties blankhaŭtaj loĝantoj, nomiĝas same kiel la sankta monto de la tibetaj budhistoj: Kalaŝ.

Kalaŝoj loĝas en la montoj de Hindokuŝ en la afgana regiono de Nuristan kaj en tiu pakistana de Ĉitral en la nordookcidenta parto de Pakistano (en la valoj Bumburet, Rumbur kaj Birir). Estas ili gento sama al la loĝantaro vivanta en la valo de Hundëz de la altebenaĵo de Pamir.

La parolata lingvo, “buruŝaski” (albane: vira lingvo) havas nenian rilaton al la parolataj dialektoj en la India duoninsulo. Laŭ la lingvistoj, la lingvon de ĉi tiu loĝantaro, pro la proksimecoj, oni povas enkonduki en la familio de nekaŭkaziaj lingvoj (ne- caucasica) kie enestas la baska lingvo kaj la lingvo de la centra Kaŭkazio. La lingvisto Ilia Kazul (Ilija Casule) opinias ke la lingvo buruŝaski, esprimas la influon de iu praa eŭropa lingvo. (5)

La ADN analizoj de la kalaŝoj kaj hundĉezanoj, atestis pri ia genetika rilato ilia kun eŭropa loĝantaro.

Albanaj esploristoj, komparante la lingvon de ĉi tiu loĝantaro kun la albana lingvo, estas rimarkintaj ne nur komunajn radikojn, sed ankaŭ samajn vortojn uzataj de kalaŝoj kaj albanoj hodiaŭ. Tiu koincido elmontriĝas klare en la toponimoj kiel : La valo “Hundĉez” (albane hundĉ- nazo); unu marĉejo nomiĝas “Baltor” (albane Balta- koto) kaj unu urbo “Balti”; la monton Bubullimating oni povas konjekti kun la albana vorto – bubullimĉ- tondro; la vorto Nuristan (albane nur- ĉarmeco, belvidaĵo, almenaŭ laŭ la Ĉama dialekto).

Ankaŭ la montoĉeno de Himalajoj, laŭ la esploristo Arif Mati⁶ devenas el la albana (mal- monto)..(6)

Mem la nomo de la duoninsulo elfontas el la religia kredo kaj lingvo de

6. Albandevana lingvisto.

IΦ-*Sophia*

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

pelazgoj⁷- albanoj: Hindi (albane- hyn, en la Ĉama subdialekto- hin- eniras) + Di, t.e. laloko kie alvenis / eniris Dio, nomo kiun havas ankaŭ la plej disvastigata lingvo en la Duoninsulo- Hindi.

Ankaŭ la filozofo Sami Frashëri (1850-1904) nomis ĝin Hindi.⁸

La fremdaj esploristoj ankoraŭ ne trovis la originon kaj ka lingvan signifon en la eŭropaj, aziaj aŭ prasanskritaj lingvoj de ĉi tiuj toponimoj kaj de mem lingvo “buruŝaski”.

La granda simileco de la kalaŝoj norde de la India duoninsulo al la albanoj de Balkana Duoninsulo, rimarkeblas ankaŭ en la historiaj kaj kulturaj tradicioj, en la ritoj kaj la simboloj de la religia kredo kaj de ĉiutaga vivo ilia. “ La moroj pluvivas ne nur dum jarcentoj- rimarkas G. Hahn⁹- sed ankaŭ dum miljaroj, ni havas eĉ (ankoraŭ hodiaŭ) malnovajn morojn, kies sencon ni ne scias” (7)

En la jaroj 20 de la pasinta jarcento, la usonanino Rose Lane vojaĝis al la Granda Montaro de Shala norde de Albanio. En tiu forgesita angulo ankaŭ de Dio, estis okazinta disputo kun aĝula montarano kiu insistis ke Filipino la Dua, la patro de Aleksander, devenis el la sama raso ilira kiel ankaŭ la ties edzino, Olimpia (Mirtali- pranepino de la reĝo de Mirmidonoj, Akilo).

Junulo aŭskultinta la kontestadon far la malproksima amikino, kiu verŝajne ne konis la “leĝojn” de la albanoj, sin esprimis:” la albanoj sin geedzigas al albanoj, Filipino la Dua edziĝis al virino el sia popolo, kiel estis ĉiam nia kutimo. Se li estus greko, neniu albana familio donus filinon al li”)8)

Tiu miljara tradicio estis rompita post la jaro 1945.

Sed la Hundĉizanoj ankoraŭ gardas fanatisme ĉi tiun kutimon. Ili ne geedziĝas al fremduloj.

7. Pelazgoj - praa eŭropa popolo.

8. Albana poeto - renesanculo el 19 jc.

9. Albanologo germana.

IΦ-*Sophia*

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

Kalaŝoj ne entombigas la mortintojn, sed lasas ilin surtere ĝiskiam la korpoj solviĝas, kutimo trovebla ankaŭ en kelkaj albanaj regionoj. La loĝantoj en Karma kaj

Galishta de la Norda Montaro de Albanio estis dirinta al la albanologo hungara Nopĉa, ke iliaj antaŭuloj lasis sur la tera surfaco la mortintojn kaj nur kiam restis la ostoj, entombigis ilin. (9)

Samkiel la iliro-albanoj, kalaŝoj- hundĉezanoj ne akceptis la subiĝon antaŭ la fremduloj kaj militis por sia libero. Laŭ la historiaj donitaĵoj, dum 900 jaroj, ili posedis sian princlandon kaj vivis sendependaj de iu fremda ŝtato, ĝis la jaro 1974.

La kalaŝaj gvidantoj, en la malnovaj tempoj nomiĝis Tsiam (Ĉam- la loĝantaro de Tesprotio), kio pli poste anstataŭiĝis per la titolo MIR (albane i miri / i urti – bona, saĝa).

La esploristo Gulliam Darlling, asertas ke en la legendoj kalaŝaj “Tsiam” estas la naskiĝloko de ilia nacieco kien ili esperas reveni iutage.

Laŭ Aristidh Kola¹⁰ la origina loko de kalaŝoj estas ĉe la praa rivero tesprota “Thiamis”, de kie venas ankaŭ mem la nomo de Ĉamĉerio. Tsiam signifas Ĉam (10).

La kaprino Amaltea, laŭ la Pelazga mito, nutris Zeŭson de Dodono per sia lakto en la insulo de Krito. Pri la adorado de kaprino en la albanaj teroj, estas skribinta la malnova Plin, Varon, Elian, Atheneu ka. La kaprinon ni trovas desegnitajn en la paleolitika groto apud Butrint¹¹ (la groto de sankta Maria) antaŭ ĉirkaŭ 40 000 jaroj (11)

Ankaŭ por la kalaŝoj kaj hundĉezanoj la kaprino estas diina besto kaj oni gravuras sur la dompordoj du kaprinajn kornojn, kiel simbolon de ilia protekto far la Diino Dezau (albane dhias- kaprino- Zeŭs) kaj tenas neestingitan fajron je lia honoro en siaj hejmoj (12).

En la fig a estas skulptaĵo, el la fino de 19 jc de Kafiroj Baŝgali trovita en la

10. Albana historiisto.

11. Antikva urbo sude en la ekstrema sudo de Albanio.

IΦ-*Sophia*

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

Valo Kalaŝ de Pakistano. Estas skulptaĵo de virino surtrone kun du kaprinaj kornoj surkape. En la fig b la kapo de Zeŭso- Pelazga kun kaprinaj kornoj kaj fig. c la kapŝirmilo de la nacia heroo de albanoj, Gjergj Kastrioti Skanderbeg kun kaprina kapo (Muzeo de Vieno).

Fig. a

Fig. b

Fig. c

Laŭ iliaj legendoj, la kalaŝoj kaj hundĉezanoj sin nomas posteulojn de la armeo

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

de Aleksander la Granda- Iskandero, kio samas al la nomo de la nacia heroo de albanoj kaj estas sufiĉe disavastigata nomo ankaŭ hodiaŭ.

Sed ĉu envere la kalaŝoj, estas la viroj kaj la virinoj akompanintaj Aleksander la Grandan ĝis Indio?

Mi opinias ke la supre menciitaj faktoj subtenas ĉi tiun originon laŭ iliaj legendoj. Sed la nomo Kalaŝ kaj la simboloj de la dikredo konservitaj ĝis hodiaŭ de ili, malkovras multe pli praan devenon ol la tempo de la konkeroj de Aleksander la Granda en Indio je la jaro 321 antaŭ Kristo.

III Kalaŝ = Svastiko

Mi pritraktos ĉi tiujn du nomojn helpe de la albana lingvo, motivite de la fakto pri la simileco de la kalaŝa loĝantaro laŭ la lingvo, moroj kaj simboloj de la dikredo, kun tiuj hereditaj de la albanoj de nuntempo. Ne sencele mi metis la signon de egaleco inter la nomo de la monto Kalaŝ kaj la nomo de la simbolo Svastiko. Ĉi tiuj du nomoj, kiel ni tion ekvidos pli sube, ne nur atestas pri ilia aparteneco pelazga, sed ankaŭ havas la saman simblan sencon al la luna dikredo de Dodono dardana- tesprota.¹²

Ĉi tiuj du gentoj- (de Kosovo kaj Iperio), estis ne nur unu ĝenro (Titanoj = tanët , la niaj, nia sango en la albana), kiel tion montras ankaŭ la Mitoj, sed ankaŭ ili formis la institucion dikredon de la pelazgoj en Dodono.

Ĉidirekte helpas nin la materialo de du konataj esploristoj de la pelazga skribo, Luftulla kaj Liljana Peza, kiuj sin esprimas ke:

“Laŭ nia opinio, fosante en la signifo de la vorto Svastiko, rezultiĝas ke ĉi tiu vorto devenis de du pelazgaj / albanaj vortoj, kiuj pli poste estas luitaj de la sanskrita. La unua parteto de la vorto “Sw” (Swastika) devenas sameel la praa pelazga lingvo Su = Zu (Zeu). La nomo konsistas el du vortoj: Zeu- (Zeŭs) + ast t.e. “Zeŭsi asht (Zeŭso

12. Ambaŭ grandaj iliraj gentoj.

estas)” (albana gega dialekto). (13)

Mi aldonos ankaŭ la parton “Ka” – (Sw + ast (i) - + - ka), ne kiel finaĵo (en prahistorio ne ekzistis finaĵoj aŭ nodoj), sed kiel vorto esprimanta la sencon de la tuta nomumo kaj signifas “Zeu është Ka- (u)” (albane: Zeŭso estas virbovo). La dismetiĝo de la supre menciita nomo sin apogas ankaŭ al la mito kaj la pelazgaj skulptaĵoj de Minotaŭro (fig.a).

(a)

(b)

(a) La Minotaŭro speguliĝas per virbova kapo. (b) La Minotaŭro kun ĉevala korpo kaj homa kapo.

Mi opinias ke la praa speguliĝo de Minotaŭro estis kun la virbova korpo, kiel tion atestas ankaŭ la nomo (fig.a).

La virbovo kaj la ĉevalo, kiel ni vidos pli sube, portas la saman simbolon en la luna dikredo de la pelazgoj. (fig.b)

Ankaŭ la nomo Kalaŝ havas la saman strukturon: Kal + ast (albane ĉevalo + estas) kio en la hodiaŭa lingvo faras Kalash (t) subkomprenante la nomo de la reĝo, kiel okazas ankaŭ hodiaŭ kiam ni diras “estas leono” ne dirante la nomon de la homo. La sama nomumo, rimarkeblas ankaŭ ĉe la nomo Deukalion, kiu kune kun sia familio saviĝis de la granda diluvo kaj kreis la novan homan rason: Deu / Zeu + kal + i on t. E. La reĝo n/ Dio - Kali ynë (albane: nia ĉevalo)- (aŭ Zeu kalorësi i jonë- albane: Zeu nia ĉevalrajdisto).

Laŭ la albanologo G. Hahn, ĉi tiu nomo devenas el la albana “dhe – u (la tero) (14).

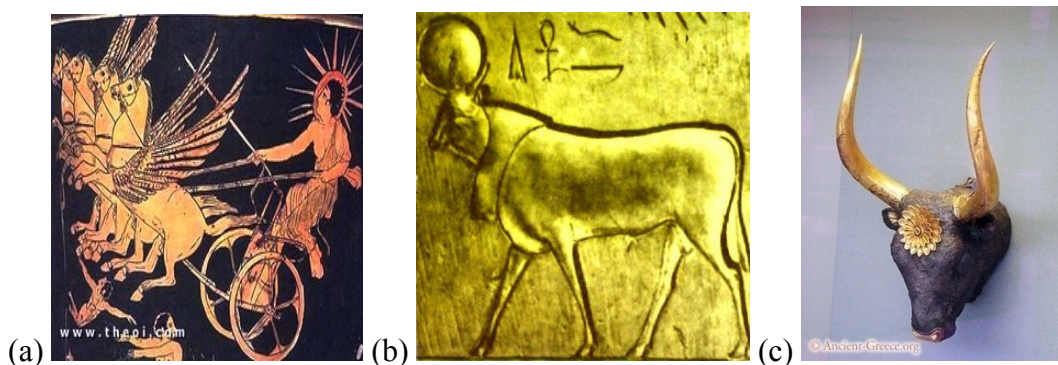

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

Sed tiu esploristo ne eksplikas la ceteran parton de la nomo kaj ricevite kiel “dhe – u” ĝi ne havas sencon laŭ la mito. Plutarko kaj Aristoklo la legendon de Deukalion lokigas en la regiono de Dodono en Ĉamërio kaj J.G. Hahn sin esprimas ke: “Mi kredas ke (ĉi tiu nomo- mia noto) estas tre malnova kaj la pastroj de Dodono estas uzinta ĝin en sia lando” (15)

La saman nomumon ni trovas kiel toponimon en Albanio- en Kalimash: Kal + im + ash (t) signifas Zeu / kal i jonë (albane: Zeŭso nia ĉevalo).

(a) Dio Apolono kun ĉevaloj kun aglinaj flugiloj (b) La sankta Virbovo, Dio Api en la praa Egiptio. Liaj kornoj je arka formo portas plenlumon, kiel luna Diino Isis, atestanta pri la pelazga dikredo en la praa Egiptio. (c) Virbova kapo trovita en la Akropolo de Mikeno, 16-a jc antaŭ Kristo.

Kiel tion rimarkas la esploristoj, en la dikredo de kalaŝoj, la ĉevalo havis apartan gravecon. En 20-a jc, kiam la eŭropanoj kolektis kaj restaŭris la objektojn de ties kultoj, la plejparto de la figuroj el ligno prezentis la ĉevalon. Ankaŭ en la arkeologiaj materialoj de iliroy, Dioskuroj, la ĝemeluloj de Zeŭso, sin prezentas ĉiam akompanataj de ĉevaloj.

En la pelazgaj mitoj, la ĉevaloj kun aglinaj flugiloj kondukas ĉiujare Apolonon en lian landon Ipe – la borealoj- dardanaj gentoj de Kosovo (Ipe- laŭ la

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

subdialekto Ĉama- aglino + neĝo t.e. la aglinoj de la neĝa lando) (foto supre).

La albanoj kultivis grandajn gregojn de rasaj ĉevaloj. Tion atestas ankaŭ Pukevil¹³ “la teruraj hundoj (molosaj- mia noto) gardantaj la brutarajn gregojn kaj la famaj ĉevaloj de Albanio estas la plej bonaj en la Eŭropa Turkio, jen pro la korpa beleco jen pro kurada rapideco” (F. Pouqueville, Voyage dans la Grèce, Paris, 1820) (16).

En ĉi tiu punkto de nia “ekspedicio” ni devas klarigi du problemojn: unue: kial la nomo “ka- u “ = “kal –l” (“ka” estas la radiko) en la simbola senco de la pelazga dikredo? Due: De kie originas la diina reĝo de Tibeto je nomo Kalaŝ?

Mi volas akcentigi, ke la klarigo de ĉi tiuj du punktoj, rilatas al la pli grava problemo de la eŭropa Historio de pratempo: la pruvigo per faktoj de la historia ekzisto de la Arianaj gentoj kaj ilia origina lando.

Por ke oni klarigu la unuan punkton ni devas plongi en la profundecoj de pa prahistorio, en la periodo nkiam en la dikredo de la primitiva homo, ankoraŭ ne estis kreitaj la mitoj pri Dioj je homa aspekto.

IV Svastiko – la eterna energio

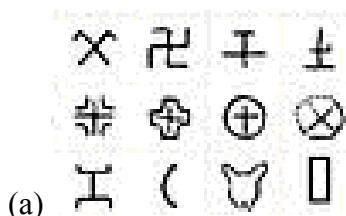
Por klarigi la unuan demandon, unue ni devas kompreni kion reprezentis la simbolo svastiko aŭ la rompita kruco, kiel ni konas ĝin hodiaŭ. Sendube svastiko estas unu el la unuaj geometriaj desegnaĵoj en la historio. Ĉi tiu simbolo estas trovita gravurite en la ostoj de mamuto (Gagarin) aparteninta al la lasta periodo de glaĉeroj, kiel simbolo de la unua dikredo de la primitiva homo. (17)

13. Franca konsulo ĉe la kortego de Ali Pasha Tepelena, suda Albanio, komence de 19-a jc

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

(a)

(b)

(c)

(a) Svastiko (rompita kruco) en la desegnaĵoj de la pelazga kulturo Vinka (neolitika periodo, miljaroj 6-5 antaŭ Kristo). (b) Ceramikaĵo trovita en Teba, jaro 680 antaŭ Kristo, Muzeo de Ateno -Britomartis. (c) Etruska arto, jaro 700 antaŭ Kristo.

Mem la dikredo, naskiĝis preter la disiĝo de la homo disde la besta mondo (Homo Paleontropo) kaj kiel sin esprimas M. Eliade: “Vivi kiel homo, estis en si mem dikreda ago” (18).

Tio kio mirigis la esploristojn estis la ekzisto de la samaj geometriaj figuroj, kies signifo verŝajne restis neŝanĝita dum 30 000 – 9 000 jaroj, en spaco geografia, ekde la okcidenta bordo franca-hispana ĝis Siberio.

Laŭ la esploristoj Leroi- Gourhan, tiu neŝanĝiteco de la dikredaj simboloj, koncernas la disvastiĝon tra renkontiĝoj, de la sama ideologia sistemo, difinanta la “grotan dikredon” (19).

Ĉi tiun fakton konfesis ankaŭ la arbreŝa sciencisto Ĝusepe Katapano:

Multjaraj studoj je grado filozofia, teofizika, historia, arkeologia, etnografia, mitologia, matematika, kemia, fizika kondukis en la konkludo ke oni devas renvesri la tradicion, kiu prezentas nur la neolitikan civilizon kiel kruciga frukto. (20)

Ĉi tiu aserto klarigas kial la svastikon (preter la ceteraj simboloj) ni trovas en Eŭropo, Afriko, Proksima kaj Malproksima Azio, ĝis ĉe Aztekoj de Ameriko kaj kial ekzistas simileco en la simboloj, mitoj kaj ritoj en ĉi tiu geografia spaco. Ĉi tiuj studoj, atestas pri la tezo ke: La primitiva homo, moviĝante kontinuece dum miloj da jaroj en tre grandaj spacoj geografiaj, disvastigis (aŭ imponis al la lokanoj), la originan dikredon, la plej evoluintan tiutempe, de Eŭropo ĝis la Malproksima Azio,

IΦ-*Sophia*

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

kiu disvastiĝis de gentoj je sama raso (kiel tion mi elvolvos pli sube.

Sed kion simbolizas la svastiko? La esploristo N. Stillo¹⁴ traktas ĝin kiel literon de la linearaj skriboj plej praaj de Eŭropo. Ĉi tiuj literoj el la jarcentoj 6, 5,4 antaŭ Kristo estas trovitaj je 14 km oriente de Belgrado, en Vinka, (Serbio), en Argisade Larisa, je 8200 jaroj antaŭ Kristo (Nuna Grekio), en Seklo de Magnezio, 8700 jaroj antaŭ Kristo, en la monaĥejoj de Ĉamërio 5508 jarojn antaŭ Kristo ka. (21)

Kiel estas jam pruvite, la primitiva homo, por esprimi la penson skribita per la hieroglifoj, estas akceptinta kiel modelon la figurojn el la naturo, samkiel la simbolojn de la dikredo, unu el kiuj estis ankaŭ la svastiko.

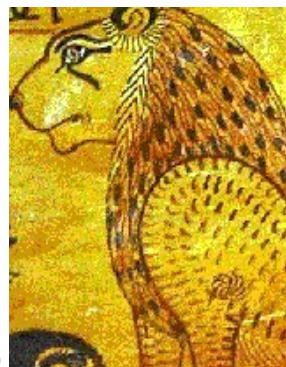
Ĝis hodiaŭ, ankoraŭ ne ricevis sciencon respondon la demando, kion tio esprimas en la dikredo kaj ne rare ni legas ke tio estas ia Suna simbolo. Konsiderante la arkeologian materialon, ni rimarkas ke ekzistis diversaj prezentiĝoj grafikaj de la svastiko, sed kiel spegulaĵo de unusola simbolo en la dikredo.

(a) La Baska kruco.

(b) Budho.

(c) La simbolo en la helikaformo ĉe la piedo de la leono en la praa Egiptio. Muzeo Egizio – Torino.

14. Albandevena esploristo.

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

(a)

(b)

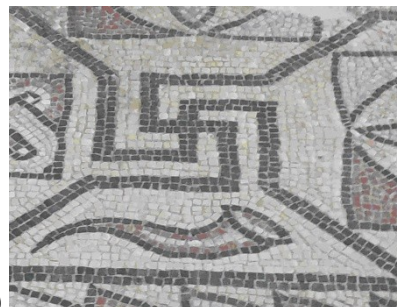
Hieroglyphen, Teotihuacan style, before 700

(a) Tapiŝo de la trono de Dalaj Lama. Estas simbolo de la dikredaj ritoj en Budhismo, [Bön](#), Himalaja Ŝamanismo, Korea Budhismo kaj japana Budhismo.

(b) La hieroglifo esprimanta la svastikon en la kulturo Azteka nomumita “Teorihuacan”.

(a)

(b)

(c)

(a) Monumento de la Renesanco de Armenio.

(b) Svastiko kaj la virbova korno, arkeologia muzeo Arle, Francio.

(c) Mozaikaĵo en la Baziliko de la urbo Tirana (jarcentoj 4-5).

Oni rimarkas ke la sama simbolo ampleksas preskaŭ la tutan Mondon kaj ĉie ĝi esprimas la saman ideon- la movon. Do, la svastiko ne prezentis la simbolon de la radiantanta Suno, sed tiun de la turbino dum la movo. N. Stillo rimarkas ke en la arvanita¹⁵ vortaro ni havas la vorton “tërmboni” kaj en la neotoska¹⁶ ni havas la vorton «türmboni» por la flugilo de la akvomuelejo, kiu en la greka signifas «turbino». En ĉi tiu figuro ni trovas kiel simbolon en la brustŝirmilo de eolanoj kaj de Enea kiu konsideriĝas kiel la unua gvidanto kaj fondinto de la latinaj eolanoj. (22)

15. Arvanitoj- albanoj en Grekio fuĝintaj tie antaŭ la XV jarcento kaj pli poste.

16. Toskoj unu el la du grandaj etnokulturaj albanaj loĝantaroj.

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

La akvo kaj ventomuelejoj ricevis la ideon kaj la modelon, el la simbolo kaj senco kiun havis la svastiko en la dikredo de la primitiva homo.

Kion esprimis en la dikredo la radiko “ka” (albane: virbovo), mi serĉos ĉe la pelazga loĝantaro, per kies lingvo (pelazgo-albana) estas nomumitaj kau, kali (virbovo, ĉevalo) kaj la svastiko. Nia “ekspedicio” pri la pratempo, ne prikonsideris la hodiaŭajn ŝtatajn limojn, sed ampleksos la tutan spacon kie loĝis ĉi tiuj gentoj. La respondon ni trovis ĝuste en la skriboj malkovritaj en Egiptio, kie estas sciite ke la unuaj plej famaj Dinastioj, havis pelazgan originon. Tion atestas ankaŭ la okulta filozofio, laŭ kiu la praaj egiptoj estis Atlantidoj- Arianoj saviĝintaj disde la diluvo. (Il Glossario Teosofico di Helena Petrovna Blavatsky, ROMA)

Pri la radiko “ka”, trovita en la nomumoj Kalaŝ / Svastiko, en la libro “ La lecionoj de Ptahhotep” el la periodo de faraono Djedkare (miljaro 3 antaŭ Kristo), en la tiutempa dikredo oni diras:

“Maksimo 26 – Pri la prava uzado de la kreiva energio “ka”; Tio troviĝas ĉie, en la animaj estaĵoj kaj en senanimaj estaĵoj. Apartaenas al la saĝulo eklerni kiel uzi Ka-n” (23)

Do, la Svastiko, en ĉiuj ties formoj, simbolizas en la dikredo de la pelazgoj la kreivan energion eternan konatan hodiaŭ kiel “spirito”, kiun Dio estas enkarniĝinta ĉie en la Naturo. Do la sama radiko “ka” ĉe la nomoj de Virbovo kaj Ĉevalo, atestas ke ĉi tiuj bestoj estis diinaj estaĵoj kaj la simboloj de la sama dikredo. En multaj moneroj de la ŝtato de Epiro (de Aleksander kaj Pirro Molosa) prezentiĝas la virbovo dum la sturmo. La virbovon oni oferigis la la Diino Dhemetra, Zeŭso Tesprota¹⁷, Dioniso, Apolono ka. Kaj multaj toponimoj portis ĝian nomon. En la popolkostumoj de la diversaj distriktoj en Albanio, troviĝas stiligita la kulto pri la virbovo. (Gjirokaster, Tepelena, Berat, Kukës, Lezhë,ka). (24)

17. Tesprotio regiono en suda Albanio kaj norda Grekio).

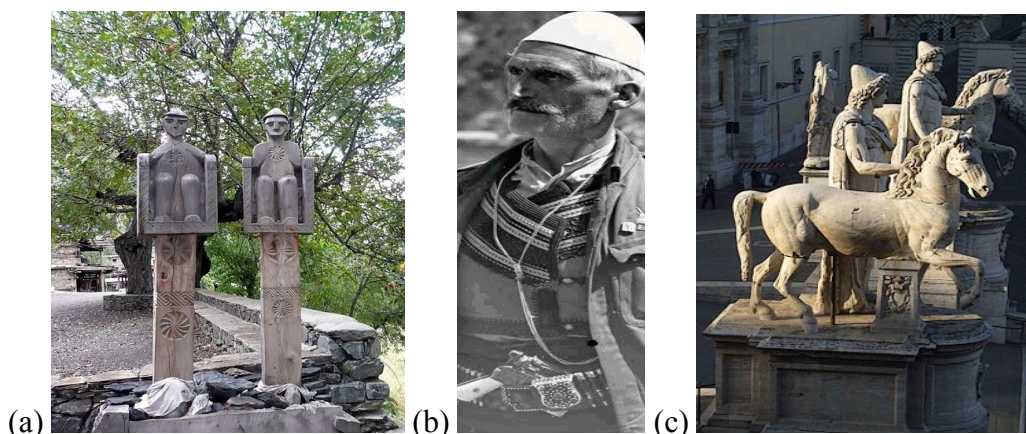

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

En la praaj mitoj de la popoloj kiuj havis la lunan dikredon de Dodono (Tesprotio), aŭ estas influitaj de ĝi, la “Kreivan Energion ni trovas ankaŭ je alia nomo: “Mana”. (F. Demi “Besimi hënor dëshmi e autoktonisë së Kombit Arbër”- La luna dikredo- atestaĵo de la aŭtoktoneco de la Arbëra Nacio)

La simbolon de la svastiko, ni vidas ankaŭ en la objekto de la kulto pri kalaŝoj (fig.a).

Ĉi tiuj du ĝemelaj skulptaĵoj el ligno (fig.a) dediĉitaj al la “Kulto pri la antaŭuloj”, kion atestas la karakteriza trono en la skulptaĵoj de la prahistoriaj Dioj. Ĉe la ligna piedo ni havas la simbolon de la “kreiva energio” – Ka” (bumburet)

Atestaĵo de la pelazgo- ilira origino de la kalaŝoj estas ankaŭ la lanĉapoj sur la kapoj de la statuoj, karakteriza nur de la iliro- albana vesto. Ĉe la (fig b) ni havas albanan montaranon, 20-a jc. Ĉi tiu skulptaĵo (fig.c) same estas dediĉita al du ĝemeluloj kun lanĉapoj, al Disokuroj, filoj de Zeŭso. La statuoj de la kalaŝoj (fig.a) estas dediĉitaj ĝuste al la pelazga mito de ĉi tiuj ĝemeluloj kun lanĉapoj, filoj de la Virbovo – (atestita de la svastiko).

Dum la pratempo, la vesto, la modelo de la haroj, la simboloj sur la armiloj,

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

la ornamaĵoj ka. montris al kiu loĝantaro kaj dikredo ili apartenis. Por la iliro-romianoj, la kapo kaj la ĉevala vosto, estis la lokoj kie troviĝis “ka” kaj antaŭ la bataloj ili oferis ĝin al la milita Dio Marte. Ankaŭ sur la siaj kaskoj ili surmetis la ĉevalan voston, por ke Dio protektu ilin dum milito. (fig.a)

Ĉi tiun “ĉevalan voston” ni trovas ankaŭ sur la lanĉapo de la albanoj, atestanta pri la rilato al la Kreinto.

(a)

(b)

(a) Campo Marzio, Roma, jaro 100 antaŭ Kristo.

(b) La ĉevala vosto sur la lanĉapo en la albana kostumo, Shkodër, 20-a jc.

La virbovo, komence estis simbolo de kulto de la Luno (ĝiaj kronoj havis la ties arkan formon) kaj en la arkeologiaj trovitaĵoj speguliĝis kiel plena figuro aŭ nur la kapo aŭ ties kornoj, por esprimi ĉiamfoje la Lunan dikredon de iliro-pelazgoj.

Mi akcentigas ĉi nomumon de la dikredo ĉar estis ja la origina dikredo de la primitiva homo, plej longviva kaj plej potenca dum la Pratempo. La apero en la sceno de la Reĝoj / Herooj, kiuj instalas la ŝtatpotencon per la militista Forto, Leĝoj kaj Scio sur grandaj geografiaj spacoj, alportis notindajn ŝanĝiĝojn en la dikredo. La masklaj

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

dioj de Eŭro-Azio starigitaj sen la Panteono de la Dioj (dum patriarĥato), ricevis de Diinoj, preter la trono, ankaŭ la simbolojn de la frua periodo (de matriarĥato) kiel la virbovon, la aglinon, la stelon / krucon, ka.

Kiel atestas Maria Gimbutas (“Il linguaggio della Dea”, p.25, Venezia, 2008) en la arto de Paleolitiko, Fero, kaj aparte Kupro, ni trovas la svastikon esprimitan en la primitivaj statuoj, kotaj ujoj, platoj, altaroj, ka kiel esprimajon de la ina figuro sanktigita. En pli postaj periodoj, la svastiko nomumiĝis kaj aliĝis al la masklaj figuroj.

(a)

(b)

(c)

(a) La luna diino de Dodono, Sellena kun du virbovoj.

(b) La reĝo kun la virbovaj kornoj kaj la luno kun la stelo atestantaj pri la luna dikredo en Persio dum la 4-a jc.

(c) Shiva kaj Uma sur la virbovo [Nandī](#), skulptaĵo en Prang Song Phi Nong, Tajlando.

En la vortaro de zoteristo el 19-a jc., Helena Blavatski, ni legas ke en la alfabeto de hebreoj la Virbovo (𐤅) estas simbolo de la litero A (Aleph) per kiu komenciĝas ĉiuj alfabetoj de la mondo. Ĉi tiu litero havas grandan mistikan forton kaj esprimas la numeran valoron “unu”.

Ĉe la kristana Kabala ĝi reprezentas la Triopeon al la Unueco kaj estas konstruita de du Y je kontraŭaj direktoj- (25) ,(8)

Kio estas ja la Svastiko. Ĉi tiu fakto atestas pri la praveco de la lingva

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

dismetigō farita de ni, samkiel pri la praeco de la albana lingvo.

La Virbovo kaj la Ĉevalo, kiuj laŭ la pelazga dikredo esprimis la “diinan energion”, havis egalan simbolecan valoron. Multaj objektoj aŭ diversaj fenomenoj en la naturo, esprimantaj la samajn simbolojn en la dikredo, estas nomumitaj same aŭ havas la saman noman radikon. Tial la nomo de la monto Kalaŝ kaj de la simbolo de Svastiko sur la ties deklivaĵo, esprimas la saman portreton- la teran reĝon sanktigita de Tibeto.

Ĉu nur de Tibeto?

V La plej justa reĝo de la antikveco kaj la plej forgesita de historio

Ke la nomo Kalaŝ, apartenas al sanktigita tera reĝo, tion atestas Esiodo: “La Dioj kaj la mortebaj homoj havas la saman originon” (Le opere e i giorni, 108) . (26)

Fakto apogita ankaŭ de la nomo de la popolo “Kalaŝ” vivanta ankoraŭ hodiaŭ en tiu geografia spaco. La esploristo G. Hahn¹⁸ skribas ke: “Oni ne bezonas alporti pruvojn ke multaj popolaj nomoj malnovaj estas la samaj al la nomoj de iliaj naciaj Dioj”. (27) Kiel ekzemplon oni povas doni ankaŭ la nomon Alban de albanoj, kiel ni vidos pli sube.

La nomo en prahistorio estis “la biografio” de la homo, t.e. ĝi esprimis la kvalitojn aŭ la ties “verkojn”. Tial la homo portis multajn nomojn, kiujn povus porti ankaŭ la aliaj homoj se ili sin distingis pro la samaj meritoj. Tiel ni renkontas kelkaj Zeŭsojn, Horosojn, Moisiejn, Herkulojn, Agamemnonojn, Dionisojn, ka. Sed en la Mito, oni rememoris la plej faman, kies verkoj atingis ĝis hodiaŭ de la praaj aŭtoroj, arkeologiaj objektoj, lingvo kaj dikredo.

Por pli malpezigi la problemon, mi ne priskribas la vojon laŭ kiu la

18. Germana filologo.

IΦ-*Sophia*

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

esploristoj kiel N. Stillo (“Etrusikishte - Toskërishte”) sukcesis malkovri kelkajn el la nomoj, inventaĵoj kaj heroismaĵoj de la “plej justa Reĝo de la antikveco kaj plej forgesita de historio”, kiel li estas nomuminta sian samnacionon prahistorian.

El la plej konataj mitoj de la pratepo estas tiu de Minotaŭro, kies foton ni prezentis en la komenco. Ĉi tiu nomo konsistas el: Mino + taŭr, t.e. Mino / kau (la virbovo) kaj laŭ N.Stillo oni temas pri la reĝo de Mikenno- Mino, konata ankaŭ per multaj aliaj nomoj. En la egipta praeco ni trovas per la nomo de la tera faraono Amasi kiun egiptologoj nomas Ahmore (1550- 1525 antaŭ Kristo). (28)

En la albana lingvo, por la Ĉevalo oni uzas ankaŭ la vorton At, kio estas same unu el la nomoj de Mino kaj en la suba foto (fig.a) li prezentiĝas kiel junulo- (en la dikredo), konata per la nomo Attis aŭ Atunis, kio en la albana lingvo dismetiĝas: At + un (is), t.e. mi..la Patro / Kal.

Laŭ Diodoro (Diodori 3, 70, 1) lin nomas “Ipokentaŭro”, duonĉevalo kaj duonhomo, “ĉar ili estis la unuaj kiuj dresis la ĉevalon kaj konceptiĝis la mito ĉar naskiĝis duformaj” (29)

La “friga” ĉapelo de Attis aŭ Adonis (la unua ĉevalrajdisto) (30) estas la sama al tiu de Zeŭso (31) kaj de albanoj de Ĉamërio el 19-a jc. (fig.b)

(a)

(b)

(c)

(a) Skulptaĵo de Attis kun lanĉapo friga, 2-a jc. antaŭ Kristo.

(b) Albano el Joanino. En la arkeologiaj materialoj.

(c) La faman reĝon Mino ni havas prezentitan en la kulmino de la aĝo, duonvirkapro kaj duonhomo, konata per la nomo PAN.

Pan aŭ lia plena nomo- Alpan, eksplicitas per la Ĉama subdialekto de la albana lingvo: A LË PAN, t.e. A (la unua), LË (lëri – vuri – lasu, surmetu) PAN (panojn- velat- la velojn).

Laŭ la mitoj, li estis la unua kiu uzis la velojn en la ŝipoj, barkoj (32).

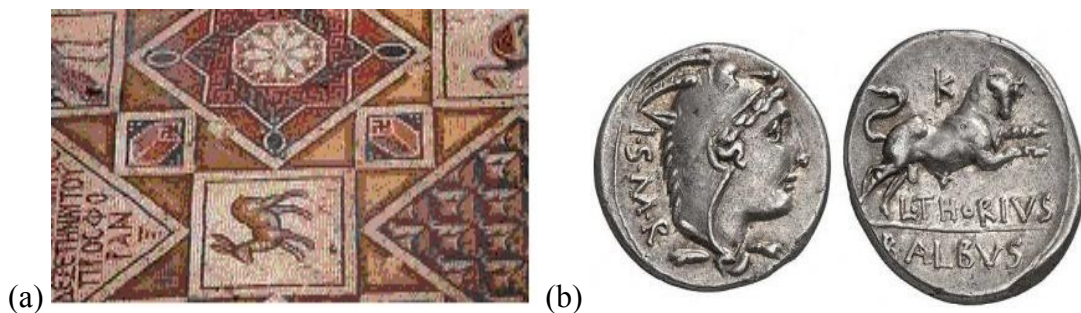
Lia nomo estas eternigita en la montoĉenoj de Eŭropo kaj Norda Albanio-Alpoj.

Ĉe la latinoj la litero ‘p’ transformiĝis al ‘b’ kaj hodiaŭ ni havas la nomon Alban, reprezentanta unu el la nomoj de albanoj kaj trovatas kiel toponimo en multaj landoj dela mondo. Pan estis la reĝo- paŝtisto kiu jungis la virbovon.(33) kaj surĉevaliĝis.

En la mitoj ni konas ĝin kiel patron de Zeŭso de Olimpo, per la nomo Krono.

Lia vera nomo estas Momfeu, reĝo de Ĉamërio / Tesprotio (34)

Ĉi tiu lando, de la lokanoj nomiĝis Iperi (Shqiperi- Ipe en la subdialekto ĉama = aglino, la birdo de Zeŭso) kie, pro la skribistoj, du vokaloj estas interŝanĝintaj la lokojn – (i /e) kaj restis Epir. En Iperio naskiĝis la unuaj mitoj de la mistero kaj multaj reĝoj kaj reĝinoj sanktiĝis kiel Dioj.

(a) Gerasa (Jerash), Giordania. Du svastikoj en ambaŭ flankoj de la leporo, kiu en la mito rilatas al la Luno, kaj maldekstre sin klare distingas la nomo PAN.

(b) Pan kun kaprina kapo kaj la Virbovo en ŝturmado kun la suba skribaĵo: Thorius (la virbovo) - Albus. (35) Alban aŭ Pan, havis du ĝemelajn filojn, reĝoj- militistoj, inventistoj, leĝdonantoj kaj grandaj Pastroj: Nakon kaj Sharrian, kiujn la historiografio konas per la nomo *DIOSKUROJ* (36). Ili nomumiĝas Kabiroj (Cabir) (Ka + bir, en la albana lingvo: filoj de la Virbovo) kiel nomumiĝis ankaŭ ilia gento.

Laŭ Ĝ. Katapano, la pelazgo-iliroj, transpasinte Kaŭkazion, surgrimpis al la montoĉeno de Himalajoj ekde la Ŝtona epoko (37)

Danke al tiuj marŝadoj Orienten, la rokegaj gorĝoj de la montoj de Kaŭkazio, dum pratempo nomumiĝis “La Pordegoj de Alban” (38).

Ekde tiu tempo, ne ĉesis la migradoj de ĉi tiuj gentoj Orienten. Ĉi fakto sin apogas al la toponimoj, lingvo, mitoj kaj simboloj de la pelazga dikredo, kiuj havas siajn paralelojn en Azio, aparte en la dikredo kaj la sanskrita lingvo. (vidu Petro Zhei “Shqipja dhe Sanskritishtja” La Albana kaj la Sanskrita., II, Tiranë, Tertiumdatur, 2006)

La dikredo en la pratempa Azio, laŭ la tekstoj de Rig Veda, apartenis al pastra elito subigita al la militista aristokratio. Do, temis pri armeo kiu diktis al la aŭtoktonaj loĝantoj per de la forto. En la india Rig Veda, oni parolis pri loĝantaro je nomo “Pani” kiuj forŝtelis la bovinojn kaj ne akceptis la lokan dikredon.(39)

Por la plej granda konkerinto de ĉiuj tempoj atestas ankaŭ Diodoro: “La plej kulturitaj inter la indianoj rakontas miton (...) Oni diras ke en la plej praaj jaroj, tiam kiam la loĝantoj de ilia lando vivis disvastigitaj tra la vilaĝoj, alvenis Dioniso el la Okcidento kun konsiderinda forto. Li trairis la tutan Indion, ĉar ne ekzistis urbo grava kiu povus rezisti- (...) li fariĝis fondinto de la gravaj urboj resumigante multajn vilaĝojn kune en taŭgaj lokoj, li predikis al ili honorigi la diinojn kaj starigis leĝojn

IΦ-*Sophia*

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

kaj juĝejoj. Kaj per malmulte da vortoj, per la multaj kaj apartaj faroj plenumitaj de li, oni kredis lin kiel Dio kaj li ĝuis nemorteblajn honoraĵojn.

Oni diras ke li portis kune kun la armeo, grandan nombron da virinoj, ankaŭ en la batalejoj, uzadis tamburojn kaj cimbalojn, ĉar ankoraŭ oni ne estis inventintaj la trumpetojn. (...) Li plenumis la plej glorajn verkojn ol iu ajn alia reĝo antaŭ li (...) (40).

Ke Diodoro parolas pri Alpan, reĝo de Tesprotio, tion atestas ne nur N. Stillo, konfesanta ke Dioniso kaj Ari estis same liaj nomoj, sed ankaŭ la nomo de la loĝantaro “Kalaŝ” de Hundëzo, de la monto en Tibeto kaj la simbolo de svastiko, kiuj kompreniĝas per la lingvo kaj mitoj iliro-pelazgaj. Neniu alia lingvo ne eksplikis ilin ĝis hodiaŭ.

Tion atestas ankaŭ la posteuloj de la iliro-pelazgaj gentoj: Albanoj aŭ Arbanoj hodiaŭaj (Albanio, Kosovo, Montenegro, Makedonio, Grekio kaj Diasporo), kiuj, kiel estis pruvite en la komenco de la materialo estas la sola loĝantaro similanta je lingvo, dikredo kaj tradicio al Kalaŝoj Hundëzanaj. Estas same la legendoj de ĉi tiu loĝantaro atestantaj ke la originon ili havis en Ĉamërio.

Konkludo

La nomo de la legedendeca reĝo Kalaŝ apartenas al la Reĝo tesprota Alban (Alpan) aŭ Ari aŭ Joni, ka. La armeo postrestinta lin kaj la ondoj de la gentoj iliro-pelazgaj, kiuj daŭre iradis Orienten, kiel faris ankaŭ Aleksander la Granda, disvastigis en la fora Azio la kulton de la luna dikredo de Dodono. Ili “stampigis” lian nomon (svastikon) sur la sankta monta deklivaĵo en Tibeto kaj en la dikredo budhisma. Ĉi tiuj pelazgaj gentoj, estis la unuaj, malfermintaj la vojon inter Okcidento kaj Oriento, kiu pli poste nomumiĝis “la Silka Vojo”.

La Albana origino kaj la naskiĝloko en la historiaj teritorioj de Arbroj de la

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

reĝo Ari kaj de la ties gentoj “arianaj”, legiĝas ankaŭ en la ties “pasporto”: La radiko “Ar” de la nomo, eksplikeblas nur per la lingvo kaj la mitoj iliro-pelazgaj (kio ne estas objekto de ĉi tiu studo).

Ĉi tiun radikon ni trovas ankaŭ ĉe la pelazga Dio de la milito, Ares. (la figuro supre) kaj ĉe latinoj Marte, kiu nomiĝis ankaŭ Pirro kaj Silvanus (kiu same rilatas al la praa historio de iliro-albanoj)- kiu havis kultan simbolon, preter la sago, la Ĉevalon kaj la Virbovon.

La Granda Reĝo de ĉiuj tempoj Ari, kiun serĉis ĝis la fora Tibeto la germana ekspedicio de Himler, perdis la vivon dum la batalo en Kosovo, kie hodiaŭ troviĝas la urbo de Prishtina, kies nomon ni trovas en la albana lingvo, montranta malfeliĉon. (41).

Referencioj

- 1 - p.44 Xhuzepe Katapano “THOT - i fliste shqip” (Tot parolis albane) Bardi Editore, Roma, 1984, ne shqip nga Botimet Enciklopedike, 2007
 - 2 - p39 Xh. Katapano samloke
 - 3 - p. 44 Xh. Katapano samloke
 - 4 - Dokumentari http://www.youtube.com/watch?v=0p2s9P_HPD4
-

IΦ-Sophia

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

5 - <http://it.wikipedia.org/wiki/Burushaski>

6 - p. 279 Arif Mati “Odisea e pabesueshme e nje populli para - helen” (la nekredebla odiseado de nehelena popolo) Tirane, Plejad 2007

7 - p. 448 Johan G. Hahn “Studime shqiptare” (Albanaj Studoj)

8 - p. 138 Rose Lane “Majat e Shales” (La Pintoje de Shala) Tirane 2004

9 - p. 187 Franc Nopça « Pikpamjet fetare, doket dhe zakonet e Malcise se Madhe, (La religiaj vidpunktoj, la moroj kaj kutimoj nde la Granda Montaro) Botimet « Eneas », Tirane, 2012

10 - Salih Mehmeti “Qytetrimi Pellazg ne Azine Qendrore” (La Pelazga Civilizo en la Centra Azio) Prishtinë, 07. 12. 2012 [www.pashtriku.org / ?kat = 45&shkrimi = 1080](http://www.pashtriku.org/?kat=45&shkrimi=1080)

11 - p 138, 140 Dhimiter Pilika “Pellazget - Origjina jone e mohuar” (nia neita origino)

12 - p.69 Aristidh Kola “Gjuha e Perëndive” (La lingvo de dioj) Plejad, 2003

13 - Liljana dhe Luftulla Peza “Zeüstika - Nje simbol i lashte pellazg”
[http://www.pashtriku.org / ?kat = 45&shkrimi = 2516](http://www.pashtriku.org/?kat=45&shkrimi=2516)

14 - p.446 J. G. Hahn samloke

15 - p. 446 J. G. Hahn samloke

16 - p. 180 Veis Seiko « Mbi elementet e perbashketa ne epiken shqiptaro - arbereshe dhe serbokroate » v. 2002

17 - p. 31 Mircea Eliade « Storia delle credenze e delle idee religiose - Dall’eta della pietra ai misteri eleusini » BUR Saggi, 2013

18 - p. 7 M. Eliade samloke

19 - p. 27, 28 M. Eliade samloke

20 - p. 7 Xh. Katapano samloke

21 - p. 184, 185 N. Stillo “Etruskishte - Toskerishte” West Print

IΦ-*Sophia*

Revista eletrônica de investigação filosófica, científica e tecnológica

- 22 - p. 163 N. Stillo samloke
 - 23 - p. 33 Mesimet e Ptahhotepit (Libri me i lashte i botes) Logoreci, 2006
 - 24 - p. 218, 219, 221 Dh. Pilika samloke
 - 25 - Fl Glossario Teosofico di Helena Petrovna Blavatsky ROMA
 - 26 - p. 277, 278 M. Eliade samloke
 - 27 - p. 322 G. J. Hahn samloke
 - 28 - p. 294, 297N. Stillo samloke
 - 29 - p. 111, 127 N. Stillo samloke
 - 30 - p. 308, 70, 230 N. Stillo samloke
 - 31 - p. 130 N. Ceka”Archaeological Treasures from Albania”, bot Migjeni vol I, 2012
 - 32 - p. 203 N. Stillo samloke
 - 33 - p. 287N. Stillo samloke
 - 34 - p.7, 9 N. Stillo, „Iliriada“Athine, 2005
 - 35 - L. THORIVS - BALBVS Ag Ø 17 - 22 mm 3, 25 - 4, 15 g 105 a. C. [http: //
www. antiqua. org / Monetazione%20IV - III%20Sec%20aC. htm](http://www.antiqua.org/Monetazione%20IV-III%20Sec%20aC.htm)
 - 36 - N. Stillo samloke
 - 37 - p. 124 Xh. Katapano samloke
 - 38 - p. 55 Edwin Jacques “Shqiptaret” (Albanoj), 1995
 - 39 - p. 219, 216, M. Eliade samloke
 - 40 - p 279, 294 N. Stillo samloke.
 - 41 - p252 N. Stillo samloke.
-